

מדינת ישראל
בית הדין לעדרים לפי חוק חכנית לישראל, תש"יב-1952

ערר (י-ט) 3031-18

בית דין לעדרים בירושלים
בפני כב' הדין מרט דופמן

383697346, GANKA NENKOVA KOEN

עדי ביב עוזי אסתר קוריספין, עוזי גיל קליפין משרד המשפטים
בית הדין לעדרים ירושלים

19-12-2018

נג ז

משרד הפנים - רשות האוכלוסין ותగייר העתק נאמן למקור
עדי הלשכה המשפטית, עוזי שירות פזון-ליובובי

העוררת:

המשיב:

פסק דין

1. בפני עדר שהוגש ביום 25.04.18. עניינו של עדר זה בתקיפות חלהות המשיב מיום 28.01.18 לפיה לאחר בוחנת בקשה העוררת לקבלת מעמד בישראל מטעמים הומניטריים בפני הוועדה הבינמשרדית הזולת ליתן לה רישון ישיבה מסוג ב/2 (תיירות) לתקופה של 27 חודשים.

2. ברקע עובדתי אצין בתמציאות, כי העוררת היא אזרחית בולגריה, ילידת 1936. העוררת נכנסה לישראל לראשונה ביום 18.03.93 באשרות זעיר ויצאה את גבולות הארץ ביום 25.03.93. ביום 25.01.01. 24.08.00 נישאה העוררת לבולגריה לאזרח ישראלי בשם כהן ליאון אריה. ביום נכנסתה בשנית העוררת לישראל, באשרת זעיר מסוג ב/2. ביום 23.05.01, נוכת נישואיה לאזרח הישראלי, קיבלה העוררת רישון מסוג ב/ג. ביום 14.11.01, במסגרת החקיק המודרג קיבלה העוררת רישון שהיה מסוג א/5 שהוארך מעט לעת עד ליום 14.11.07, או הופסק החקיק, וכוכת פטירתו של בעלה הישראלי של העוררת ביום 8.01.07.

3. בחודש דצמבר 2007, לאחר תום תוקף רישיונה, פנתה העוררת לשכת המשיב, הודיעה על פטירתה בעלה וביקשה מעמד בישראל. לתמיכתה בבקשתה הציגה העוררת אישור מביטוח לאומי כי קיבלת כובת שארם, תגמולitis ממשרד האוצר ומכתב ממברה. חתין הועבר למיטה המשיב. ממלוח המשיב חובהה, כי על העוררת להציג את תעודהות נספנות ולאחר מכן ותבחן בקשהה עדי ראש הדסק. בחודש יולי 2008 המציגת העוררת את הנדרש וביום 07.09.08 ניתנה החלטת ראש הדסק כי יש לדוחות בקשהה של העוררת למעמד מאוחר ואינה עומדת בתנאי הסף לדיוון בוועדה הבינמשרדית. ההחלטה המשיב נשלחה אל העוררת ביום 02.10.08.

מדינת ישראל
בית הדין לעדרים לפי חוק הכנסת לישראל, תש"ב-1952

4. נגד חליטה זו הוגשה ביום 17.11.08 עתירה לבית המשפט המחויז בתי"א (עת"מ 2930/08) ונוכת חסכמה העדרים כי עניינה של העוררת ידו בפני הוועדה הבינמשרדית נתקה העירה. בחמש לפס"ז בעת"מ 2930/08, הועבר עניינה של העוררת לוין בוועדה הבינמשרדית. ביום 25.11.09 התקנסה הוועידה שהמליצה לסרב לבקשת מכוון שלא נמצא טעמים הומניטריים חריגים בעניינה של העוררת. מנכ"ל המשיב אישץ את המלצת הוועדה ורחה את הבקשה. החלטת הדחיה נשלחה אל העוררות ביום 24.12.09 והעוררת נתקשה לעזוב את הארץ תוך 30 ימים. ביום 18.02.10 הגיעו העוררות בקשה לקבלת מקלט בichiota-h-RSD. ביום 17.03.10 נערך לה ראיון בichiota, לאחריו הוענקה לעוררת אשורת שהייה לפי סעיף 2(א) 5 לחוק הכנסת לישראל, אשר הוארכה מעת ועד ליום 02.09.12. חתיק בichiota-h-RSD נסגר לבסוף ביום 21.03.13 נוכת אי שט"פ מצד העוררת.
5. ביום 21.11.11 התקבל מכתב מב"כ העוררת בו נטען כי לא ברור מדוע לא חולם הלייך החתירות של העוררת ומדובר ניתנה לעוררת אשרה מטעם הייחודה לטיפול במקרים מסוימים. ביום 28.12.11 הושב כי עניינה של העוררת ידו בפני הוועדה הבינמשרדית אשר לא מצאה טעמים הומניטריים המצדיקים מתן מעמד בישראל. ביום 29.02.12 הועבר מכתב מב"כ העוררת בו בקשה העתק מהחלטת הוועידה הבינמשרדית. ביום 18.04.12 נשלח האמור לב"כ. ביום 24.05.12 הגיעו העוררת השגה (376/12) אל ועדת השגה. ביום 01.07.12 הודיע המשיב כי עניינה של העוררת יותר לבחינה וחזרות ובמסגרות בדינה זו ערך לעוררת שימוש עצבי. ביום 22.07.12 ניתנה החלטת יויר ועדות ההשגת המוחקקת את החשגת מאחר שהתיירות. ביום 25.07.12 נערכו העוררות ראיון בו מסריה כי אין לה קשר עם משפטו של בעל המנות,chia חולכת לבקר בקברו של המנוח. עד עלה מהראיון, כי יש לה בן נשוי וכן שהגינו לבקר אותה בישראל.
6. במועד הניל הagiשה העוררת בקשה חדשה לממן רישון ישיבה בישראל מטעמים הומניטריים באמצעות ב"כ. ביום 25.11.12 נידון עניינה של העוררת פעם נוספת בוועדה הבינמשרדית ובסיוף הוחלט לסרב בקשה בחדר טעמים הומניטריים. ביום 17.12.12 נשלח מכתב חמפרט את טעמי הסירוב בוועדה לב"כ העוררת מאות ראש דסק. ביום 16.01.13 הוגשה השגה נוספת בתעדים (38/13) על החלטת השিירוב בבקשת העוררת לוועדת השגה לזרים י-ס. ביום 05.02.13 ניתנה החלטת ביניים בהשגה 38/13 (י-ס) ולפיה אין להרחקה מישראל עד לממן החלטה אחרת. ביום 15.01.14 ניתנה החלטה בהשגה 38/13, לפיה ההשגה נדחית בחדר עילה. נקבע כי הוועידה הבינמשרדית שקללה ובchner את נסיבות המקורה לממן מעמד בהתאם ל"נווה אלמנתו" ונמצא שלאור בבדיקה מבחן "מירב הזיקות" אין הקייטרוניונט מתקיים במקורה של העוררת. על החלטות זהחיה של ועדות ההשגת הוגשה בפברואר 2014 עתירה לביחמ"ש המחויז בירושלים שבתו כביחמ"ש לעניינים מנהליים (עת"מ 14-02-45465).

**מדינת ישראל
בית הדין לעוררים לפי חוק הבגידה לישראל, תש"ב-1952**

7. ביום 14.05.18 ניתן פס' יד בעיתם 14-02-45465, ע"י כבי השופט זוד מינץ. בפסק דין קבע כי השופט זוד מינץ מדרහלו: "... ביגל 78 הדגישה ממנה להוואר לארץ מוצאה לאחורה תקופת העדרות כה אROLCHA, היא קיצונית מזו וMOVILAH לתוצאות קשה מזו. יש אפוא, בשבדות אלו מי לחתוט את היבר לעוררת ויש בכך כדי להוואר אותו "יזבו מה נספ" כדי להציג על כל שמייב חזיקות של העדרות תן לישראל ולא לארץ מוצאה. גנטיבות אלו, אפוא, יש מקום לקבל את העדרות ולהת לעומת העדרות מעמד בישראל. תזיעו ייחוץ, אפוא, לוועזה הבין-משרדיות מי שתוון במאמץ שיש לתת לעוררת בישראל".

8. בהמשך לפס' יד המכילה הוגשה העוררת בקשה חדשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטריים ביום 18.09.18. ביום 26.01.17 שלחה ב"כ העוררת מכתב תזורת לשכת המשיב בחולון ובו בקשה לקדם את עניינה של העוררת בהתאם לפס' יד בעיתם ולזמנה לשכה לצורך מתן מעמד. ביום 17.07.17-1.02.03.17 הונקימו ראיונות לעוררת בנסיבות ב"כ. מן הראיונות עולה כי לעוררת אין רכוש בבלגריה (מלבד 6/ג ירושה) לעומת זאת יש לה דירה שכasa בישראל. אין לה קשר עם משפחתו של בעל החנות. יש לה בן אード בארץ מוצאה אשר חלה בסרטן התיכון והועבר לוועדה הבינימורדיות ונדון ביום 30.08.17. לאחר עיון בבקשתה, המליצו חבריה הוועודה להעניק לעוררת רישיון ישיבה מסוג ב/2. מנכ"ל המשיב קיבל את המלצה חבריה הוועודה ביום 15.01.18 ואישר לעוררת רישיון ישיבה מסוג ב/2 לפחות 27 חודשים, לאחר מכן יבחן המשך מעמדה ע"י מטה המשיב. החלטות מנכ"ל המשיב נשלחה ביום 28.01.18 מאותן זиск מרכזו של המשיב לב"כ העוררת.

דין ומשפט

9. טענתו העיקרית של ב"כ העוררת היא, כי החלטת המשיב אינה עומדת בקנה אחד עם פסק דין של בית המשפט לעניינים מנהליים בעיתם 14-02-45465. האט צווק ב"כ העוררת בעניין זה? נקודות המוצה בערך דין היא פסק דין של בית המשפט בעיתם 14-02-45465. פסק דין קבע באופן חד ממשעי כי יש לתת לעוררת מעמד בישראל. על המשיב היה לקבוע רק את סוג קביע שיש להעניק לעוררת מטעמים הומניטריים. אכן, הלכה דלווה היא, כי למשיב שייקול דעת רוח בחלטות שענין מתן מעמד בישראל אינן חסינות מהנסיבות הומניטריות. יהוד עם זאת, שיקול דעת זה אינו מוחלט והחלטות המשיב אינן חסינות מהנסיבות הסביבות. בנסיבות המקרה, לאחר בחינת מגע למסקנה שהחלטת המשיב חרוגת ממתחרםHSV. בנסיבות המקרה, לאחר בחינת מכלול השיקולים הרלבנטיים, מסקנתי היא, כי יש מקום להתערב בהחלטה המשיב.

10. ראשית כל, פסק דין של כבי השופט מינץ ניתן ביום 14.05.18. החלטת המשיב נשלחה לב"כ העוררת ביום 28.01.18, כאמור לעיל. ממשמע, למשיבלקח כ-3 שנים ו-7 חודשים לחתוט החלטה! כאן המקום להזכיר, כי המשיב לא נדרש להזכיר מלכתחילה בבקשת העוררת, אלא להזכיר

**מדינת ישראל
בבית הדין לעורדים לפי חוק הבנייה לישראל, תש"י-ב-1952**

אך ורק בסוג המעמד שיש לחתה לה. לפיכך, מצופה היה מן המשיב כי יפעל במהירות על מנת למלא אחר חוראת בית המשפט לעוניינים מנהליים שהכريع בעצמו שיש לתות מעמד לעוררת. טיפול בעניינה של העוררת עיי' המשיב במשפט תקופת כה ארוכה וביא לשינוי כבד במימוש פסק דיןנו של בית המשפט לעוניינים מנהליים. שנית, מקרים חחלו מנכ"ל חמשיב הרשות המתකבל אצליו כי חברי הוועזה הבינמנזרית ומנכ"ל המשיב דנו בבקשת העוררת כאילו נדרשו לחכريع בעצמתם האם לערורת מעמד או באם לאו. לא זאת הייתה משימותם. על המשיב היה לחכريع בסוג המעמד שיש לערורת, הא והוא לא. כמו כן, המשימות של מנכ"ל המשיב לפיו הוא החליט לפניהם משורת דין לקבל את המלצה חברי הוועזה ולאשר לעוררת רישיון מסוג ב/ב-27 חדשניים מעיד כאילו מעמד לעוררת ניתן בתס"ד ולא בזמות. לא כך הם פנוי הדברים. קיים פסק דין חלוט של כדי השופט מינץ בעניין הענקת מעמד לעוררת ובכך גם העניין. לא היה כל מקום לפנות את הדין מחדש במסגרת הוועזה הבינמנזרית האם מגיע לעוררת מעמד או באם לאו. שלישיית, גם החלטת המשיב לאופת לפיה לעוררת ניתן מעמד של תיירות למשך 27 חדשים, היא החלטה בלוני סבירה. לעניות דין, אין זה מתќבל על הדעת כי העוררת, שהייתה בת 81 בעת החלטת המשיב, קיבל מעמד של זיירת בישראל, וזאת במיווז לאחר שהמשיב לקח כ-3 שנים ו-7 חודשים למלא אחר פסק דין של בית המשפט לעוניינים מנהליים לפיו הווענק כבר מעמד לעוררת, כפי שהדבר פורט לעיל.

11. נוכח האמור לעיל, הונני מקבל את העורך ומבטל את החלטת המשיב מיום 28.01.18. לעוררת ניתן לאalter רישיון של תושב ארעי מסוג א/ג לשנתיים (שנה בכל פעע), והארכוו תבחן לאחר מכן עיי' המשיב. העוררת תפנה תוך 7 ימים מהיום לשכת המשיב במקום מגוריה לצורך קבלת הרישיון בהתאם לאמור בפסק דין זה.

12. הנני מורה למשיב לשלם לעוררת הוצאות המשפט בסך של 5,000 ש"ל. ההוצאות ישולמו תוך 30 יום מהיום.

13. זכות ערעור בפני בית המשפט המחויז בירושלים, בשבעו כבית משפט לעוניינים מנהליים, בתוך 45 ימים.

ניתן ביום, 16 בנובמבר 2018, ח' בטבת התשע"ט, בהעדר החזאים.

מלט זורפמן, דין
בית הדין לעורדים

